

прѣвърнали въ френци и образovali ново-латинския езикъ. Отъ 559 година, българскитѣ армии се появяватъ по брѣговетѣ на Егейското море и обсаждатъ Цариградъ, който дължи своето спасение на Велизария. „Българското царство“, основано въ края на VII вѣкъ отъ Аспаруха, съ столицата Прѣславъ, станало такова силно при царь Крума, щото той принудилъ Византия да му плаща данѣкъ, взелъ Одринъ и подписалъ трактатъ за сѣюзъ съ Карла Великий. Царь Михаилъ Борисъ приелъ въ 864 година християнство и основалъ църквата, която дълго врѣме запазила своето самоуправление, безъ да признава върховната власть на Римъ, или Цариградъ. Въ течение на IX и X вѣкове, българитѣ побѣдоносно се сражавали съ маджаритѣ на сѣверъ и съ гърцитѣ на югъ. Тогова именно, тѣхното могъщество достигнало върха на своето развиване. Царь Симеонъ приелъ титла „императоръ на Българитѣ и Власитѣ, деспотъ на Гърцитѣ“, *imperator Bulgarorum et Blacorum*. Той разбилъ съвършенно византийскитѣ армии, даже завладѣлъ Цариградскитѣ околности и господствовалъ на цѣлия полуостровъ (893 — 927). Въ неговата столица Прѣславъ или Прѣславль, развалинитѣ на която се виждатъ и сега около Шуменъ, се чудили на неговитѣ великолѣпни палати, гдѣто императора живѣлъ съ всичкия азиатскій блѣсъкъ, заимствованиятъ отъ Византия; чудили се съ мраморнитѣ църкви, съ металическитѣ кубета, — това сж монументи, които, по подражание на Свята София, биле въздигнати отъ гръцкитѣ архитектори.

Борбата между българитѣ и гърцитѣ, съ промѣнливи успѣхи и поражения, се продължавали до появяването на турцитѣ. Нѣколко пѣти, българскитѣ царѣ възобновявали дѣянията на Симеона и съвършенно разбивали гърцитѣ. Така Самуилъ Шишманъ, владѣнията на когото се простирали отъ Одринъ до Черно море и отъ Дунава до Егейското море, се нарѣкълъ императоръ на всички славяни, ужъ като че достигналъ вече идеята на господарството, основано на племенното единство (976). Съ Михаила се завършила, въ 1257 г., толкова славната династия на Асѣневци, които имали за своята столица Тър-